

когато жеравата на залѣза тлѣе по клонитѣ на високитѣ дървета, когато звѣнѣтъ на стадата се чува нѣкакъ си далече, двамата честити стопани отварят вратника на двора си, огледатъ венчко и слагатъ моитикитѣ предъ самата кѣщна врата. После децата поливатъ на баща си да измие загрубѣлитѣ си рѣце, жожата на които прилича на суха джбова кора, сѣдатъ на софрата и мълчаливо ядатъ. Мине ли вечеря, Матейко ще сложи най-малкото дете на колѣното си, ще го щипне по нослето и ще го запита :

— Какво прави ти днеска безъ насъ ?

— Плакахъ.

— Защо си плакало, пиленце на татко ?

— Не знамъ защо.

Другитѣ деца се усмихватъ, приближаватъ баща си и сѣдатъ на низкитѣ столчета около него. Майката полека примита падналитѣ отъ софрата трохи, събира ги въ шепитѣ и ги хвърля на врабцитѣ за утрото. Тогава въ старата кѣшурка настѣпва за мигъ тишина. Отъ жгѣла се обади тихичко шурче, заниже нѣкаква Божа пѣсенъ и млѣкне. Надъ сламения покривъ леко повѣва нощна хладина, сухитѣ листа на царевичнитѣ снопи шумолятъ, отъ нощвитѣ иде сладъкъ прѣсенъ дѣхъ на тѣсто и печенъ хлѣбъ. Свърши ли майката своята кѣщна работа и привие колѣно до децата, Матейко сваля отъ стената старата гждулка, опѣне лѣжкъ по нея и стоята се изпълни съ тихи стари звуци. Голѣмото момче извади прѣстената си окарина, наплюнчи дупкитѣ, намѣсти прѣсти по тѣхъ и приглася на баща си. Майката преде, плете вълнени чорапи и неусѣтно отваря уста, та запѣе съ другитѣ. Матейко притегне дървенитѣ бурми на гждулката, опѣне вече лѣжка и се почва веселата, нечувана пѣсенъ. Той свири, момчето приглася съ окарината, а майката и дветѣ момичета пѣятъ полека по тѣхъ. Шурчето отново заниже Божа пѣсенъ отъ нѣкое жгѣлче. . .